



DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1959 r.

Nr 26

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

162 — z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w przedsiębiorstwach i zakładach branży metalowej podległych Ministrowi Obrony Narodowej 373

ROZPORZĄDZENIA:

163 — Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 kwietnia 1959 r. w sprawie pomocy leczniczej dla żołnierzy i ich rodzin 374

164 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 1 kwietnia 1959 r. w sprawie wynagradzania kuratorów zawodowych dla nieletnich 376

165 — Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 1959 r. zmieniające rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1931 r. o konserwowaniu artykułów żywności 376

162

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 13 kwietnia 1959 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w przedsiębiorstwach i zakładach branży metalowej podległych Ministrowi Obrony Narodowej.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 (Dz. U. Nr 18, poz. 74) oraz art. 1 ustawy z dnia 21 grudnia 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1959 (Dz. U. Nr 77, poz. 399) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie dotyczy państwowych przedsiębiorstw przemysłowych i zakładów działających według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego branży metalowej, podległych Ministrowi Obrony Narodowej, zwanych dalej „przedsiębiorstwami”.

II. Odpisy na fundusz zakładowy.

§ 2. Przedsiębiorstwo dokonuje odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej 2% osobowego funduszu płac planowanego na 1959 r., o ile:

- 1) spełni warunki, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 (Dz. U. Nr 18, poz. 74); zwanej dalej „ustawą”, oraz
- 2) wykona plan produkcji towarowej w cenach zbytu.

§ 3. Jeżeli przedsiębiorstwo pogorszy w roku 1959 swój wynik w porównaniu do wyniku osiągniętego w 1958 r., a w przypadkach, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy, w porównaniu do wyniku planowanego na rok 1958 — suma od-

pisu zasadniczego ustalona w myśl przepisów § 2 podlega zmniejszeniu o 4% za każdy procent pogorszenia wyników w granicach do 10% oraz o dalsze 6% za każdy procent pogorszenia wyników w granicach od 10 do 20%.

§ 4. Jeżeli przedsiębiorstwo poprawi wynik roku 1959 w porównaniu do wyniku 1958 r., a w przypadkach, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy, do wyniku planowanego na 1958 r. — dokonuje odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy w wysokości kwoty odpowiadającej 0,6% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1959 za każdy procent poprawy rentowności, mierzonej stosunkiem procentowym sumy wzrostu zysku do sumy kosztów własnych sprzedanej produkcji i usług przemysłowych w 1958 r.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa nowo powstałe lub powstałe w wyniku reorganizacji mają prawo do odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy za osiągnięcie planowanego wyniku na rok 1959, a prawo do odpisu dodatkowego za poprawę wyniku w porównaniu do wyniku planowanego na rok 1959.

2. W przedsiębiorstwach, o których mowa w ust. 1, poprawę rentowności mierzy się stosunkiem procentowym sumy poprawy wyniku do sumy planowanych kosztów sprzedaży produkcji i usług na rok 1959.

§ 6. 1. W celu ustalenia, czy przedsiębiorstwo spełniło warunki do dokonania odpisu na fundusz zakładowy, oraz w celu obliczenia wysokości odpisu — należy skorygować wynik działalności gospodarczej osiągnięty w roku 1959 stosownie do przepisu art. 6 ustawy.

2. Dla celów, o których mowa w ust. 1, wynik roku 1959 koryguje się również o wskaźnik procentowy zmiany wysokości sprzedaży planowo deficytowych wyrobów i usług w roku 1959 w stosunku do 1958 r.

3. Minister Obrony Narodowej określi w drodze zarządzenia, w jakich przypadkach koryguje się wynik działalności gospodarczej za rok 1958 w celu obliczenia odpisu na fundusz zakładowy na rok 1959. Zarządzenie to powinno być wydane w terminie miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

III. Środki dodatkowe na fundusz zakładowy oraz zmniejszenie wysokości odpisów.

§ 7. Minister Obrony Narodowej może w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwu na zaliczenie na fundusz zakładowy całkowitego zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju artykułów.

§ 8. Przy ustalaniu, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do dokonywania odpisów na fundusz zakładowy, jak również przy ustalaniu wysokości tych odpisów wyłącza się zysk osiągnięty przez przedsiębiorstwo z produkcji nietypowych artykułów i usług, nie objętych obowiązującymi cennikami (taryfami).

§ 9. Jeżeli wartość produkcji nietypowych artykułów i usług, o których mowa w § 8, przekracza 50% ogólnej wartości produkcji i usług, przedsiębiorstwo nie tworzy funduszu zakładowego.

IV. Zasady pokrywania wydatków na nagrody w przedsiębiorstwach, które nie tworzą funduszu zakładowego.

§ 10. 1. Przedsiębiorstwu, które nie spełnia warunków określonych w rozporządzeniu, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody do wysokości kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się na straty przedsiębiorstwa. Jeżeli jednak przedsiębiorstwo nie spełni tylko w pierwszym półroczu lub w trzech pierwszych kwartałach 1959 r. warunków do utworzenia funduszu zakładowego, natomiast spełni je w następnych okresach 1959 r., wydatki na nagrody dokonane zgodnie z ust. 1 traktuje się jako wypłaty obciążające fundusz zakładowy.

§ 11. 1. Przedsiębiorstwu, które zgodnie z § 9 nie tworzą funduszu zakładowego, jednostka nadrzędna może zezwo-

lić na pokrywanie wydatków na nagrody, świadczenia oraz na zaspokojenie innych potrzeb pracowników — do wysokości 2% planowanego na 1959 r. osobowego funduszu płac, nie przekraczającej jednak kwoty osiągniętego zysku lub kwoty, o którą obniżono stratę. Wydatki te zalicza się do kosztów przedsiębiorstwa.

2. Zezwolenia na dokonywanie wypłat, o których mowa w ust. 1, mogą być udzielane po stwierdzeniu, na podstawie sprawozdań o wykonaniu planu przedsiębiorstwa i sprawozdań finansowych, że przedsiębiorstwo osiąga w swej działalności gospodarczej pozytywne wyniki ekonomiczne przez:

- 1) zwiększenie produkcji i polepszenie jej jakości,
- 2) terminowe wywiązywanie się ze swych obowiązków wobec odbiorców,
- 3) wzrost wydajności pracy, oszczędną gospodarkę materiałową i likwidację marnotrawstwa,
- 4) prawidłową gospodarkę inwestycyjną.

V. Przepisy końcowe.

§ 12. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do przedsiębiorstw prowadzących eksperyment ekonomiczny, jeżeli w przedsiębiorstwach tych fundusz zakładowy tworzony jest na odmiennych zasadach.

§ 13. Na podstawie decyzji Ministra Obrony Narodowej wydanej w porozumieniu z Ministrem Finansów przepisy rozporządzenia mogą być stosowane do samodzielnie bilansujących zakładów budżetowych branży metalowej, których rodzaj działalności uzasadnia tworzenie funduszu zakładowego.

§ 14. W razie stwierdzenia nieprzestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia należy stosować sankcje przewidziane w art. 12 ustawy.

§ 15. W przedsiębiorstwach i jednostkach organizacyjnych objętych przepisami niniejszego rozporządzenia nie stosuje się dotychczasowych przepisów dotyczących finansowania wydatków na współzawodnictwo w zakładzie pracy oraz nagród indywidualnych za szczególne osiągnięcia.

§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 10 kwietnia 1959 r.

w sprawie pomocy leczniczej dla żołnierzy i ich rodzin.

Na podstawie art. 52 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 58 ust. 1, art. 76 i art. 87 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 5), art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 6), art. 32 ust. 2 pkt 4, art. 39, art. 42 ust. 2, art. 53 pkt 4, art. 81 ust. 1 pkt 1 i ust. 3, art. 91 ust. 1, art. 106 ust. 2 pkt 1, art. 116

i 123 ust. 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o służbie wojskowej szeregowców i podoficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 36, poz. 164) zarządza się, co następuje:

- § 1. Prawo do wojskowej pomocy leczniczej przysługuje:
- 1) oficerom zawodowym i służby okresowej oraz podoficerom zawodowym i nadterminowym;
 - 2) żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową, ćwiczenia wojskowe lub inną czynną służbę wojskową;